

Lương Sĩ Hằng

Trí Thức và Chơn Tâm

Trí Thức và Chơn Tâm

Montréal, ngày 4 tháng 10 năm 1981

Hôm nay là ngày vui trở về của tôi cùng các bạn. Sự hiện diện của các bạn để cho các bạn thấy rõ hơn rằng, trong cuộc du thuyết trên ba tháng ở Hoa Kỳ và các tỉnh lân cận ở Montréal, các bạn đã thấy rõ sức khỏe của tôi khôi phục dồi dào. Ân Trên đã ban bố theo công điền mà tôi đã thực hiện. Thực hiện tình thương và đạo đức. Trên ba tháng dài dằng dẳng, không nhiều thì ít cũng hao tổn sức khỏe, nhưng rốt cuộc vẫn gặt hái được tốt đẹp trong nội thức và cơ thể tôi vẫn được an khương, hình như lại trẻ hơn một chút.

Cho nên cái phương pháp công phu mà chúng ta đã và đang hành hiện tại, nếu chúng ta nghiêm chỉnh và đứng đắn lo tu thì không bao giờ có sự hao phí. Luôn luôn được sự hỗ trợ, thừa tiếp ở Bên Trên, đã ban bố cho chúng ta sau khi chúng ta đã làm bất cứ điều gì chơn chánh, vì người, sửa mình để tiến hóa. Tôi thiết tưởng rằng các bạn hiện diện hôm nay tại đây cũng đã gặt hái một phần, tùy theo khả năng hành triển của các bạn. Khắp năm châu các bạn tu luyện cũng đã góp công một phần về thanh điền hướng thượng, xây dựng và ước mong sao cái quả địa cầu này càng sớm, đào tạo nhiều thiện nhân, thiện chí, chịu sửa mình để hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, để hòa hợp với mọi thức sáng suốt sẵn có của chính mình nhiên hậu mới đóng góp cho nhân quần. Hiện nay các bạn đã nghe qua những lời thuyết của tôi, không nhiều thì ít. Vì sao con người cảm thấy đau khổ, vì sự tăm tối, và nếu chúng ta chịu tu để

cho nó ổn định, các bạn chịu soi hèn, pháp luân, thiên định, là lập lại ổn định tam giới trong tiểu thiên địa thì mặc sức mà các bạn học hỏi trong kinh vô tự, trong não óc bị lỗ bịch, bị nghẹt, đều trở nên thông.

Chúng ta có cơ hội đồng học, đồng nghiên cứu, đồng tiến. Quý biết là bao nhiêu! Sự phát tâm của huynh đệ tử muội, đã chịu ngồi chung với nhau để nghiên cứu thực chất của chính mình. Chúng ta không có lợi dụng, chúng ta không có quảng cáo. Chúng ta không làm nhiều điều mà những người khác đã làm, thừa cơ vụ lợi. Chúng ta không làm điều đó. Chúng ta phải nghiên cứu thực chất. Mỗi người đều có thực chất, mỗi người đều biết thương yêu. Mỗi người đều có tâm linh và cố gắng xây dựng tâm linh cho chính họ. Hằng tuần các bạn đã tương ngộ với sự cố gắng, tuy rằng ở nơi đất khách quê người không có tiện như ở xứ sở của chúng ta,

nhưng mà mỗi tuần các bạn đã nôn nao đến ngày nghỉ và tương ngộ để học hỏi, để thực hành đạo pháp.

Đó là điều cao quý, đó là cứu cánh của suốt cả hành trình vô cùng tận của mọi sanh linh tại thế. Thì các bạn chịu tu, chịu sửa, chịu nghiên cứu, chịu bàn bạc thì sự đóng góp vô cùng cho cả càn khôn vũ trụ. Nhiều người chưa hiểu để giá trị của càn khôn vũ trụ, đâm ra nghi nan việc này việc kia việc nọ. Nhưng mà rốt cuộc rồi các bạn chịu hành, chịu tu, chịu tự tiến, thì thấy rõ trách nhiệm của chính mình. Trách nhiệm hiện hữu mình phải làm cái gì đây? Chúng ta có hơi thở nhẹ, chúng ta đã ý thức rõ rằng : sự đóng góp đó cả càn khôn vũ trụ đem lại cho chúng ta, đâu có phải là chúng ta đương nhiên có đâu. Lần lần rồi các bạn mới thấy rằng : Té ra tôi đã hoàn tất trên hành trình của tôi, tôi càng tu tôi càng thấy rõ tôi nhiều

hơn. Càng tu tôi bước thẳng vào thực chất của tôi, để tôi tìm tôi, nguyên năng của tôi, do đâu đến đây rồi sẽ về đâu? Tôi đang tìm trong sự thối mắc đó, mọi người đã và đang có, và chính mọi người phải tìm mới có chứ không ai tìm dùm cho mình.

Cho nên tôi thường nói rằng: Chúa hay là Phật tái sanh tại thế đi nữa, các bạn không biết hỏi gì hơn là các bạn phải đi gần ngài. Và Chúa với Phật có giáng trần hay là không? Có! Có giáng trần, giáng luôn luôn, giáng trong tâm thức của các bạn là sự đau khổ, sự vui buồn lẫn lộn trong nội thức của các bạn. Mà tại sao giáng với sự vui buồn, đau khổ? Vì sự đau khổ đó nó mới thức tâm, nó làm cho các bạn càng ngày càng thức tâm. Càng hiểu bạn và thối mắc rằng bạn ở đâu đến đây mà phải gánh một gánh nặng như thế này và không có thể giải thoát được. Tình đi tính lại cũng tính không xong, mà rốt cuộc chỉ có tu

rồi, đạt đến thanh tịnh rồi các bạn thấy rằng : chính ta động mà thôi, chấp nhận là tiến, chấp nhận là qua, chấp nhận là đạt. Mà cả càn khôn vũ trụ, cả nhân loại nhân quần cũng đang tức tối mà không hiểu được, tại sao Thượng Đế cho chúng ta gặp những cái cảnh tức tối, đau khổ, buồn bực như thế này, để làm gì? Có tức mới có tiến, có khổ mới thấy hạnh phúc!

Cho nên chúng ta phải thấy rõ con đường đi của chúng ta: dài dằng dằng, không phải đơn giản, không phải trong nháy mắt mà có thể hoàn tất hành trình được. Cho nên chúng ta phải trì chí trong cái hành niệm, vừa tu, vừa hiểu và tìm hiểu nguyên lý, mà để thực hiện tình thương vào đạo đức. Nếu không tìm hiểu nguyên lý, nguyên lai của mọi sự việc thì vạn sự bất thành. Đó là do tánh điều khiển cuộc hành trình. Nếu các bạn biết tự điều khiển cuộc hành trình bằng ý chí, bằng phần hồn thì mọi sự sẽ êm đẹp ở tương

lai. Cho nên chúng ta đã có cơ hội để thực hiện và tìm cái niềm tin sẵn có của chính mình, giữ vững lập trường trong tình thương đạo đức của Thượng Đế và sẽ noi theo gương vô cùng.

Cho nên chúng ta có cơ hội được tiếp xúc với cha mẹ chúng ta tại thế, chúng ta có cơ hội tiếp xúc với các con chúng ta tại thế, để thấy sự thương yêu của cha mẹ là của Thượng Đế, của Đức Mẹ tình thương, đã ban bố cho chúng ta từ ly từ tí, xây dựng cho chúng ta tùy khả năng tiến hóa của chính mình. Thì các bạn đã có cơ hội đó, cả càn khôn vũ trụ nhân sinh đã có cơ hội đó, phải học và phải tiến, bắt buộc các bạn phải học. Cho nên con người ở thế gian nó trì trệ, vì cái bản chất lười biếng của nó, cho nên nó trì trệ, qua được là qua. Thành ra nó nhiều khi, các bạn cũng nguyện học pháp này nhưng mà tới giờ phút công phu lại dãi dãi, vì hứa hẹn, rồi trì trệ.

Đó, rồi gây cho tâm thức các bạn nó tăm tối và nhờ đó các bạn mới thấy rõ rằng chính mình đã tạo cái chuyện không ổn cho chính mình mà thôi. Cho nên trong một cái cuộc du thuyết đây, tôi cũng đã ngộ rất nhiều về chơn lý và trao đổi rất nhiều với các bạn khắp các nơi trong sự thắc mắc và khao khát sự công bằng của nội thức. Do đó cuộc đi chính một mình tôi nhưng mà các bạn đã cùng đi với tôi. Chúng ta đồng đi và chúng ta đồng hiểu, chúng ta đồng học. Lời nói của tôi được ghi âm trở về cho các bạn đầy đủ, tôi thiết tưởng rằng các bạn cũng đã và đang nghiên cứu những gì mà chúng ta đã và đang thực hành và đạt một phần nào trong nội thức.

Cho nên chúng ta sống trong vui, sống trong hư không đại định, sống trong không cần những gì vá víu tại thế nhưng mà chúng ta tìm thực chất trong nội thức. Cho nên các bạn đều có cơ hội nghiên cứu

để thăng hoa tư tưởng. Cho nên cái nhân duyên đã đến với chúng ta. Chúng ta dù xa cách quê hương, xa cách những bạn đạo thương quý ở Việt Nam, nhưng mà rồi chúng ta cũng sẽ tái ngộ được, nếu người nào chịu trì chí lo tu luyện, biết cái cơ hội giải nghiệp hiện tại. Cả khắp thế giới mọi người cũng phải có cơ hội học hỏi trong chu trình giải nghiệp để thăng hoa thì chúng ta không còn chán nữa. Và chúng ta thích thú chấp nhận lo tu, lo luyện để mong một ngày nào chúng ta sẽ tương ngộ trong cái chỗ thanh nhẹ quý báu hơn. Mọi người chịu thanh lọc, là sẽ có kết quả tốt. Mọi người không chịu thanh lọc, thì sống trong sự hục hặc, nghi nan lẫn nhau, thì các bạn có học cho hết sách đi nữa cũng chả làm được gì, không làm được một trò trống gì. Thanh nhẹ để khai triển tâm linh của chính bạn.

Cho nên hôn nay tôi về đây, cũng trình diện cho

các bạn để các bạn xem, sự tiến bộ về tinh thần lẫn thể xác của tôi đã đi đến đâu, thì chúng ta sẽ tiếp tục nghiên cứu nhiều hơn , đàm đạo nhiều hơn, để tìm lối thoát cho chung. Tôi rất mong rằng các bạn khắp năm châu được nghe qua âm thanh của tôi, nên từ từ nghiên cứu và để hành triển, tùy theo trình độ của mọi người mà tiến. Tuy cũng một lời nói, nhưng mà mỗi trình độ đều hưởng ứng khác nhau và sẽ học hỏi khác nhau trong cái nội thức, vì chúng ta học trực tiếp chứ không có gián tiếp.

Kỳ này các bạn nghe băng nói như thế này, kỳ sau các bạn cũng nghe cuốn băng đó lại đánh thức tâm hồn một cách khác. Cho nên có bao nhiêu đó rồi các bạn sẽ tiến, tiến trong nội thức. Các bạn hiểu cái thức hồi sinh quan trọng của cả một cuộc đời vô tận của phần hồn. Và chúng ta giữ lấy sự thanh cao nhẹ nhàng, tha thứ thương yêu, xây dựng, thì cái đó

không bao giờ có sự tiêu diệt. Cái đó không bao giờ bị gián đoạn. Cho nên các bạn phải cố gắng thực hiện để buông bỏ và tránh những sự lằm than đã núp trong bóng tối, do cái tánh. Và chúng ta đã có một thể xác thì chúng ta phải làm chủ nó, làm chủ cái thể xác này và làm chủ cái tánh và di chuyển tất cả ngũ hành sanh khắc. Chúng ta phải minh giải tất cả và chúng ta chủ trị từ hạ trung thượng, để xuất phát tới vô cùng thì vô cùng cũng là ta, để đi tới sự sáng suốt cứu độ, vạn năng của cả càn khôn vũ trụ, chứ không phải là một phần eo hẹp như người thế gian đã tưởng và dùng cái nguyên ý độc tài để đè bẹp mọi tâm linh.

Chính tôi, bản thân tôi đã xuất phát ra và đã tìm ra những cái cảnh tốt đẹp và khai triển tâm linh cho chính tôi cho nên tôi mới đem ra công hiến cho các bạn, trong cái thực hành mà có, chứ không phải vá víu lời nói của một người nào, một người thánh hiền

nào. Vì chúng ta đã học quá nhiều nhưng mà không có làm được cái gì. Bây giờ chỉ có thực hành thì mới thấy, các bạn cứ bo bo ôm sách này, kinh kia, sách nọ, rồi các bạn cũng không thấy rõ. Đó là sự thành công của tác giả, còn sự thành công của chính mình, làm sao đây? Chỉ có hành, nếu mà các bạn không hành làm sao các bạn có. Cho nên cứ đau khổ mãi và thắc mắc mãi. Nhưng mà hành triển không có bao nhiêu. Cho nên nhiều người đã dụng đúng pháp và thực hành theo cái pháp này thì tự nhiên, cảm thấy họ phản lão hoàn đồng và đó là họ thấy căn bản trị bệnh rõ ràng. Chứ không phải rằng tu để nhờ đờ, tu để nhờ Bề Trên hộ độ. Không! Chúng ta hành triển, chúng ta là con ngoan của Thượng Đế, chúng ta phải tiến tới lần này, chúng ta phải học dũng, chúng ta phải gánh vác nhiều hơn. Chịu trách nhiệm, sửa mình để tiến hóa, không có sự trì trệ.

Cho nên năm nay, tôi được đi Hoa Kỳ một lần nữa, đúng theo lời hứa của năm ngoái, thì tôi thấy rằng, Ông Trên đã ban rải nhiều thanh điện cho những phần dự thính qua tôi, để cởi mở những tâm thức bị lô bịch hiện tại. Thì tất cả tôi thấy mọi người cũng đều hoan hỉ và kế tiếp, kế tiếp, những người chưa biết, chưa có duyên tương ngộ với tôi, rồi cũng sẽ ngộ. Vì sao? Vì sự sắp đặt, phát triển về tâm linh, không phải một sớm một chiều mà có thể làm được. Cho nên do sự cố gắng của các bạn, rồi đây nơi nơi sẽ được hưởng cái phần thanh điện đó. Từ thể xác con người, có thể lập lại trật tự được, mới hưởng được cái thanh quang điện lành của Bề Trên chiếu hóa cho nội thức của chúng ta.

Thì lúc đó, mặc sức mà ban rải, các bạn không còn sống trong eo hẹp, không còn sống trong ích kỷ, nhưng mà các bạn càng thiện, càng tu, để hỗ trợ tùy

theo trình độ phát triển của chính bạn, cao quý biết là bao nhiêu. Cho nên chúng ta không nên hoang phí thời gian sẵn có của chính mình. Một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ chúng ta có thể làm bảy hai mươi ba tiếng, mà không có tiếng nào để giúp đỡ và hỗ trợ cho thể xác, cho tâm linh của chúng ta thì rất uổng.

Cho nên hiện nay các bạn đã có cơ hội tốt, được sự ảnh hưởng thực hành của chính tôi, thì các bạn nên giữ lấy mà thực hiện. Nên thực hiện để ảnh hưởng mọi nơi mọi giới. Chúng ta không phải thực hiện để lợi dụng cơ hội vinh thân phì gia. Nhưng mà chúng ta thực hiện trong thương yêu và tự xây dựng để hỗ trợ cho nhau đi tới vô cực. Thì của cải đó mọi người đều có quyền hưởng, của cải nó ở đâu? Khi các bạn thực hiện được bộ đầu có hào quang tốt đẹp, đó là của cải của nhân sinh. Sự sáng suốt đó sẽ ảnh hưởng và ban bố cho mọi nơi mọi giới ở tương lai.

Cho nên phải dày công để học, dày công để thực hiện. Ngoài giờ động loạn của thế gian thì các bạn lại có giờ thanh tịnh. Các bạn đầy đủ điều kiện sung sướng hơn những người chưa biết đạo.

Mà chúng ta biết đạo rồi, chúng ta còn hoang phí đạo nữa thì đó là cái chuyện đáng tội và gây nên sự tăm tối cho chính mình. Cho nên tôi khuyên các bạn, không có gì thắng hơn sự cố gắng hiện tại. Cho nên ở đời này, chúng ta « bất khả bất tín, bất khả tận tín ». Không nên không tin một cái gì, bởi vì xung quanh chúng ta đều giáo dục chúng ta tiến hóa. Và bất khả tận tín, là không có tin hết một cái gì rồi xuôi tay xuôi chân để nhờ họ giúp đỡ. Đảng này chúng ta không có cái đó. Trình độ một người tu, ở trong thức, không xử dụng cái đó. Nhưng mà nó tự tu tự tiến thì mới đúng. Cho nên đừng nói, tôi là đã học hết sách, tôi là đã học hết lớp, tôi là một nhà trí thức nhưng mà

cái trí thức đó các bạn ở đâu có? Bạn đã nói rõ rằng :
tôi học hết sách tôi mới thi đậu. Tôi vá víu của người
khác, tôi đi học, tôi biết sự thành công của người
khác, nó vẽ bánh như thế này, tôi chạy theo như thế
này. Nó vẽ bánh như thế kia, tôi theo bánh như thế
kia. Nhưng mà cái thức căn bản của tôi, tôi chưa xử
dụng.

Cho nên người đã biết được trí thức và ham mê
trí thức, muốn đem trí thức về đóng góp cho nhân
quần, cho đất nước, nhưng mà không biết cái trí thức
đó ở đâu? Trí thức đó của người ta đã thành công
chứ chính mình chưa có. Mình còn cái bản tánh xấu,
phẩm chất không tốt, còn nghi kỵ, còn chậm tiến,
quên mình không hay. Cho nên các bạn tu cái này là
khai mở cái phần trí thức chánh của bạn. Ý thức rõ
nguyên căn nguồn cội, để về chữa trị và giúp đỡ nội
thức bên trong, để xây dựng đi tới vô cùng tha thứ,

thương yêu và giúp đỡ. Thi khi mà các bạn trở về với điểm nội thức rồi, các bạn thấy cái phần trí thức của Thượng Đế vô cùng, hiển nhiên phải có, trong thanh tịnh mà đạt, trong thanh tịnh mà có, dồi dào vô cùng, không bao giờ bị diệt. Một thứ gì các bạn suy nghĩ, các bạn nghiền ngẫm, đều là có Thượng Đế trong bạn. Một cọng cỏ cũng vậy, bạn có thể hòa tan với cọng cỏ để xét trình độ trí thức của bạn không? Có thể! Nhờ nó để trả lời những câu và sự sai lầm của bạn.

Thấy sự phấn đấu của nó mà nó có ngày nay để sống. Cọng cỏ nó vẫn phấn đấu hằng giờ hằng phút, nó vẫn học những kinh vô tự để biết phát triển và khoe màu với chúng ta. Thì chúng ta có cái đó không? Chúng ta có thực chất không? Cho nên các bạn có một phương pháp thiền, lập lại trật tự, đó là xây dựng trí thức căn bản của bạn. Mà cái trí thức đó

là đi tới vô cùng đời đời bất diệt, chứ không phải trí thức rồi nói đôi môi, rồi ngày mai gặt hái lấy sự đau khổ, lại chịu không nổi, rồi bỏ cuộc.

Cho nên chúng ta phải có, biết được trí thức là của Thượng Đế ban. Chúng ta phải hòa tan trong trí thức căn bản của Ngài là Thanh Tịnh mới giải quyết được mọi sự việc. Nếu các bạn thiếu thanh tịnh, các bạn không bao giờ giải quyết được. Ngay cái chuyện gia đình, chuyện vợ chuyện chồng, chuyện con, cũng là làm cho các bạn rắc rối. Dù các bạn ăn học bao nhiêu đi nữa, nó cũng bắt buộc các bạn suy tư. Phải tìm hiểu, phải tìm ra một cái giải pháp, mà giải pháp đó là gì? Ở trong kinh vô tự, trong khả năng sẵn có của các bạn, sự chịu đựng sẵn có của các bạn, các bạn mới tiến được. Cho nên các bạn có cơ hội học nhận, chịu đựng để thăng hoa. Thì chúng ta, mọi người ở đây cũng đều có cơ hội học sự thăng

hoa. Sống trong quả địa cầu này, sau sự kích động và phản động, dòm lại thể xác, thể chất chúng ta bị hạn chế bởi Thượng Đế, không làm gì hơn, kẹt mãi. Muốn thì nhiều, mà làm thì ít. Mọi người chúng đều kẹt trong cái thể đó.

Cho nên bây giờ muốn làm cho nhiều? Phải làm thể nào làm cho nhiều? Phải thanh tịnh mới làm được nhiều! Cho nên phải lập lại trật tự. Lập lại trật tự, càng thanh tịnh thì các bạn làm càng được nhiều việc hơn. Thay vì lý luận nhưng mà không đi đến đâu. Phần trí thức học hỏi của ngoại cảnh văn chương hiện tại, nó giúp cho các bạn lý luận nhưng mà không thực hành không có. Tánh nóng giận của bạn vẫn còn, lý luận nói ta đi theo Phật phải hành động như vậy như vậy, nhưng mà không sửa bên trong và không đưa lên cho thanh nhẹ. Thì lý luận đó chỉ lý luận trong lúc thuận, gặp đề nói mà thôi

Nhưng mà gặp nghịch cảnh rồi cũng giải quyết không nổi. Tất cả hiện ngòi hiện diện ở đây ai cũng có thể đọc sách Phật, ai cũng có thể đọc sách Chúa. Ai cũng biết lý Phật, ai cũng biết lý Chúa, nhưng mà nghịch cảnh đến rồi giải quyết không xong, buồn bực, tánh tình thay đổi. Nói học nhần mà nhần không nổi, gây khổ cho nội tâm. Tôi tin tưởng rằng nhng vị trí thức đang ngòi đây, cũng đã và đang có gặp phải những trường hợp đó, kích động vô cùng trong nội thức của các bạn. Nhưng mà khi các bạn tu được rồi, điểm hào quang khai triển, mở ra rồi, các bạn mới thấy rằng khả năng sẵn có chúng ta vô cùng. Khả năng sẵn có của chúng ta bất diệt. Thanh tịnh đi, để giải quyết mọi sự việc. Càng thanh tịnh càng sung sướng, càng thanh tịnh càng ngộ được hạnh phúc. Càng thanh tịnh mới thấy rõ điểm thương yêu là vô cùng. Và trong thương yêu đó nó rất thanh tịnh và quý giá.

Cho nên chúng ta thương yêu nhau vô cùng, không bỏ nhau. Vì nội thức của chúng ta tự phát triển và tìm nơi từ xuất điểm đi tìm một giao điểm quý báu vô cùng, là trong tình thương bằng hữu của Vô Vi. Chúng ta đã có một cái Hội Ái Hữu Vô Vi là do sự phát tâm của mọi người tu rồi ngồi lại để nghiên cứu. Nghiên cứu trong tình thương, trong xây dựng mà để tiến hóa tùy theo trình độ của mọi người. Chúng ta nên nhìn nhận trình độ của chúng ta, eo hẹp thì chúng ta phải nhìn nhận. Mà tu đạt được một phần nào đó, dòm Bề Trên thì chúng ta vẫn sống trong eo hẹp. Cho nên càng tu càng thấy mình eo hẹp, rồi kết tinh đi tới sự sáng suốt vô cùng. Lúc đó chúng ta mới thấy rằng giá trị và cái cuộc hành hương không có hoang phí, lại càng cố gắng tu hơn, lại càng cố gắng làm việc nhiều hơn. Khi mà luồng điện các bạn xuất phát từ trung tim bộ đầu, thì sự suy nghĩ của các bạn trong nháy mắt, nó ra bất cứ lý luận cao siêu nào, có

thể đóng góp cho thế gian, là do công năng công phu mà đạt.

Chứ không phải là các bạn trước kia thông minh ở trong trường, các bạn ra đây nói lý đạo. Nói không được đâu, nó khác! Cái điển nó khai triển cho các bạn. Điển nó sẽ hỗ trợ cho các bạn minh tâm kiến tánh. Lúc đó các bạn mới thấy dồi dào trong tâm thức, các bạn mới cần thiết sự công bằng thương yêu để đối xử với mọi người, thì các bạn mới thấy rõ mọi trình độ đều có khả năng, đã và đang tiến. Cho nên chúng ta không có khinh thị một ai nhưng mà rất cuộc chúng ta phải thương yêu mọi người trong tình thương xây dựng. Đó mới thật sự là con yêu trí thức của Thượng Đế. Trí thức của Thượng Đế không giết một và bỏ một. Cho nên đừng có nhầm lẫn những cái văn tự tại thế, rồi khép mình ở trong xó hẽm và không có lối thoát.

Cho nên hôm nay tôi cũng rất vui được tái tương ngộ các bạn tại đây và chúng ta tiếp tục đàm đạo nhiều hơn để đóng góp cho tất cả mọi người. Các bạn có gì thắc mắc nên nghiên cứu cùng tôi và chúng ta sẽ tay nắm tay, thực triển trên con đường hành đạo.

Cám ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên